

[Økonomi- og skatteministeren]

steder. Den eneste forskel fra en rigtig fælles valuta er, at ved brugen af dette betalingsmiddel skal der, sådan som forholdene er i dag, betales vekselomkostninger. Det er disse vekselomkostninger, der kan spares, hvis man tager skridtet og går over til, om jeg så må sige, en rigtig fælles valuta.

Det er i meget høj grad et spørgsmål om at være praktisk. Vel, da disse plastic kort, da disse kreditkort første gang kom frem, var der også mange i den danske befolkning, som vel forståeligt var lidt skeptiske over for dette nye betalingsmiddel, og sådan vil der da også være nogle, der er skeptiske over for en fælles valuta – dette nye, dette ukendte. Men jeg tror, at som tiden går, vil flere og flere vænne sig til tanken om, at det er en naturlig, praktisk udvikling i samkvemet mellem mennesker at have en fælles valuta.

Egentlig er det ganske uforståeligt for mig, at en socialist som hr. Gade kan være imod at afskaffe muligheden for valutaspækulation. Jeg har bemærket, at det britiske labourparti netop bruger som argument for at lave en fælles valuta, at man derved stopper muligheden for valutaspækulation mod de europæiske valutaer. Det burde da være noget, der var søde klange i hr. Gades øren. Det er mig helt uforståeligt, at en socialist kan være imod en sådan udvikling.

Jeg skal blot runde af med at sige, at dette med en fælles valuta er en målsætning. Jeg er heller ikke i stand til i dag at tage stilling til, om det vil være det rigtige til sin tid at forpligte sig til at lave en fælles valuta. Det kan ingen i dag tage stilling til, for der er mange fordele ved at lave en fælles valuta, men kun hvis de økonomiske betingelser er til stede. Og det kan ingen i dag vide om de er; det kan vi først vide i 1996, 97, 98, eller hvornår beslutningen skal træffes. Derfor er der rigtig megen logik i den danske beslutningsprocedure, der netop går ud på, at beslutningen skal træffes, når vi ved, om forudsætningerne er opfyldt i slutningen af 1990'erne.

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne indlede med at sige tak til statsministeren for hans svar her i anden omgang, ikke mindst det svar, han gav hr. Ivar Nørsgaard. Jeg tror, det er et svar, vi vil studere med opmærksomhed, og som vi var tilfredse med. Jeg forstod også, at det var et svar, som blev

bakket op af økonomi- og skatteministeren, så der er der mulighed for en fælles holdning og en fælles fortolkning.

Jeg vil dog gøre den ene bemærkning til økonomi- og skatteministeren, at jeg tror, man skal være varsom med at bagatellisere indførelsen af en fælles valuta til at være blot og bart et praktisk spørgsmål. Det er klart, at en egentlig fælles valuta giver nogle perspektiver, men det giver bestemt også nogle problemer med hensyn til den økonomiske politik. Dem har vi en interesse i er bragt i orden, før vi i givet fald kan sige ja til en fælles valuta, og det er derfor, jeg når til det samme resultat, som økonomiministeren, nemlig at den procedure, der er tilrettelagt, er den rigtige.

Derudover har jeg en enkelt bemærkning til udenrigsministeren, hvis svar jeg også siger tak for. Det, der var usikkerheden hos mig med hensyn til miljøbestemmelsen, og som jeg er glad for blev fjernet, var netop de to undtagelser fra hovedreglen om flertalsafgørelser på miljøområdet, vandressourcer og energipolitik. Det viser sig nu i svaret også ved mine egne undersøgelser, at det alene drejer sig om vandressourcer og et spansk problem og ikke om vand- eller havforurening. Det drejer sig ikke om energipolitik generelt, men er alene et spørgsmål om, hvorvidt man med et flertal kan pålægge et land eksempelvis at gå over til atomkraft. På begge disse områder har vi ingen bekymringer.

Det vil sige, at der tilbage står som mulighed ved Maastricht-topmødet gennemførelsen af beslutningsmekanismer på miljøområdet, som selv hr. Gade i dag fremhæver som store fremskridt på miljøområdet. Det vil jeg gerne kvittere for, idet jeg håber, det holder stik. Vi kender ikke resultatet endnu fra Maastricht, men kan vi holde fast i den linje, har vi i hvert fald nået et af de vigtigste mål, Socialdemokratiet har sat sig i denne debat, nemlig at der skal træffes lige så effektive beslutninger på miljøområdet som dem, der er gældende på det økonomiske område.

En tænkepause på dette område, som nogle anbefaler, er en tænkepause, som går ud over naturen, hvor naturen er offeret, hvor vi spiller hasard med naturen. En tænkepause er ensbetydende med, at man viderefører enstemmighedskravet på miljøområdet og dermed sinker en aktiv europæisk indsats på miljøområdet.